

Men, hvad jeg vilde sige . . . som jeg laa der og hørte paa Regnen og Blæsten og Hanernes Midnatsgalen . . . paa alle disse kære, kendte Lyd, som jeg nu ikke har hørt, siden jeg forlod Vejlbj Præstegaard og Hansine, — saa vakttes der hos mig saa mange gamle Følelser, saa mange dyrebare Minder, der satte mit Sind og mine Tanker i Bevægelse. Det var, som gennemlevede jeg i Erindringen hele mit Liv . . . ikke stykkevis og ufuldkomment . . . men som en stor, forklaret Helhed. Ligesom fra Tinden af et højt Taarn saae jeg ud over den Vej, jeg har traadt, — forstod med en Klarhed som aldrig før, hvorfor Guds Haand rørte mig, bød mig staa stille og se tilbage — ind i mig selv! . . . Ja, Gud har været mig god! Der gik jeg saa selvtillidsfuld, saa fuldkommen tryk i Bevidstheden om at vandre i Jesu Fodspor . . . og agtede ikke paa, at jeg fulgte dem i den fejle Retning, udad mod Timeligheden med alle dens Begæring, Bekymringer og aldrig stillede Krav, i Stedet for indad mod den lille, lave og trange Hjertedør, som Kristus har aabnet for os med Ordet: Mit Rige er ikke af denne Verden! . . . Ja det skal engang siges — siges med Alvor og Myndighed — vor Tid er fuld af falske Lærere, der leder Kristenheden paa Afveje; der ikke fornemmer, at den Vej, de fører Folket, gaar nedad, dybere og dybere nedad og vil ende i Fortvivlelsens Helvede!“

Han rejste sig op og saae over Havegærdet ud mod det flade Engdrag i Syd, hvor et Glimt af Sandinge Højskoles røde Mure skimtedes i det fjerne. Længe blev han staaende saaledes med oprejst Hoved, mens Fru Betty sad stille bøjet over sit Haandarbejde. Hun blev gerne imod sin Vilje grebet af Broderens Ord. Det var altid først bagefter, naar han var gaaet, at hans Tales sande Mening gik op for hende og skræmmede hende ved sin Uforsonlighed.

„Men du glemte, hvad du vilde fortælle om Mo'ers Bog,“ sagde hun, da Emanuel ikke fortsatte.